

ရဟန်းဘဝဖြင့် ရေးသားခဲ့သောစာများ

စိတ်ဓားပြ

သားကြီးရေ! လူ့လောကထဲကနေ မင်းထွက်သွားတာ ဇူလိုင်လဆိုရင် နှစ်နှစ်ရှိပြီ။ ဦးပွင်းက ရဟန်းဘဝရောက်တာ ဇူလိုင်လဆိုရင် ရှစ်လရှိပြီ။ ဩဂုတ်လမှာ ဆုံးသွားတဲ့ ဦးပွင်းရဲ့ အစမ၊ မင်းရဲ့အမေဆိုရင် ဘယ်နှစ်နှစ်တောင် ကြာသွားမှန်းကို မမှတ်မိတော့ဘူး။ အင်္ဂလန်က လေဒီ ဒိုင်ယာနာနဲ့အတူ တစ်နေ့တည်း ဆုံးသွားကြတာကို မှတ်မိတာကလွဲရင် ကျန်တာအားလုံး မေ့သွားပြီ။ အားမနာတမ်း ပြောရရင် မင်းကို ဦးပွင်း မေ့သွားပြီ။ အဲဒီအတွက် ဦးပွင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ သားကြီးရယ်။

ဒီအချိန်မှာတော့ ဦးပွင်းစိတ်တွေက မအားတော့ဘူး။ စိတ်ကို အအားမထားရဲလို့ အလုပ်တွေ ပေးလုပ်ထားရတယ်။

မြင်ကာမတ္တ - မျက်စိကမြင်ရင် မြင်မှန်း သိလိုက်တာနဲ့ ရပ်။ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကရောက်လာတာလဲဆိုတဲ့ အဆင့်ထိ မရောက်စေရတော့ဘူး။ မြင်တဲ့နေရာမှာရပ်။

ကြားကာမတ္တ - နားကကြားရင်လည်း ကြားမှန်းသိတာနဲ့ ရပ်။ ဘာသံလဲ၊ ဘယ်သူ့အသံလဲ၊ ဒီအသံက ဘာဖြစ်လို့၊ ဘယ်ကနေပေါ်လာတာလဲဆိုတဲ့ ထပ်ဆင့်ပွားတာတွေ အဖြစ်ခံလို့ မရတော့ဘူး။ ကြားတဲ့နေရာမှာပဲ ရပ်။ ဖြတ်။ ထပ်မပွားနဲ့။ လက်မခံနဲ့။

အာရုံခြောက်ပါးနဲ့ ပတ်သက်သမျှအားလုံးကို သိတာနဲ့ ရပ်လိုက်တဲ့ စိတ်လေ့ကျင့်ခန်းတွေ လုပ်နေတယ်။ အန္တရာယ်ခြောက်ခုထဲမှာ အနှောင့်အယှက် အပေးဆုံးကတော့ တွေးတောစိတ်ပဲ။ တွေးတောစိတ်ရဲ့ ခြယ်လှယ်မှုကို စောင့်ကြည့်နေရတယ်။ ဒီကောင်က ဦးပွင်းစိတ်ထဲကို ဝင်ဖို့ တစ်ချိန်လုံး ချောင်းနေတဲ့ စိတ်ဓားပြပဲ။ သူခိုးလို့ မပြောတာက ဓားပြက သူခိုးထက် ပိုကြမ်းတယ်။ သူခိုးဆိုတာက တိတ်တဆိတ် ဝင်၊ ခိုးစရာရှိတာ ခိုးပြီးရင် ပြန်ထွက်သွားတယ်။ အိမ်ရှင်ကို ဒုက္ခပေးဘူး။ ဓားပြကျတော့ ယူစရာရှိတာ ယူလို့မရရင် အိမ်ရှင်ကို ရိုက်နှက်ပြီး ဒုက္ခမျိုးစုံပေးတယ်။ ဒုက္ခပေးလို့ အားမရရင် သတ်တဲ့အထိ အခြေအနေ ဆိုးရွားသွားနိုင်တယ်။ မင်းဘဝထဲကို ဘယ်လိုအဆင့်ရှိတဲ့ စိတ်ဓားပြမျိုး ဝင်ပြီး ရမ်းကားသွားတာကို မင်းကိုယ်တိုင် သိလိုက်ရဲ့လား။

ဓားပြအဆင့်မျိုး ဝင်လာတဲ့ ကိလေသာစိတ်တစ်ခုကို မသိလို့ လက်ခံမိတဲ့ အိမ်ရှင်တွေ ဒုက္ခရောက်ကုန်တာ ဘယ်နှစ်ယောက်လောက် ရှိနေမလဲ။ အဲဒီ ဒုက္ခသည်တွေထဲမှာ ဦးပွင်းတော့ မပါချင်ဘူး။ မပါချင်လို့လည်း စိတ်ဓားပြကို ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ဝင်လာလာ လက်မခံမိအောင် သတိထားပြီး စောင့်ကြည့်နေတယ်။

အာရုံခြောက်ပါးကြောင့် ကိလေသာစိတ်ဓားပြတွေဟာ မူရင်းစိတ်ကို လုယက်ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်နေတယ်။ ဘယ်လိုပဲ ပေါ်လာ ပေါ်လာ၊ ပေါ်လာပြီးရင် ချုပ်ပျောက်သွားတယ်ဆိုတာကို တကယ်သိအောင် လုပ်နေရတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်း။

ရုပ်နာမ်ရှိနေသမျှ၊ ပစ္စည်းခြောက်ခု ရှိနေသမျှ၊ ကိလေသာစိတ်ဓားပြတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တိုက်ခိုက်လုယက် ဖျက်ဆီးဖို့ ဖြစ်ပေါ်နေဦးမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဖြစ်ပြီးတာနဲ့ ပျက်သွားတယ်ဆိုတာကို သိအောင်လုပ်နိုင်ရင် အဲဒီ စိတ်ဓားပြကို ထိန်းချုပ်လို့ ရနိုင်တယ်။ အားလုံးဟာ ဖြစ်ပြီးရင် ပျက်သွားတယ်။ နောက်အသစ်တစ်ခု နောက်တစ်နေရာက ပေါ်လာမှာပဲ။ ပေါ်လာတဲ့အသစ်ဟာ အဟောင်းမဟုတ်ဘူး။ နောက်တစ်ခု။

အဟောင်းကမရှိတော့ဘူး။ ပေါ်တဲ့နေရာမှာပဲ ချုပ်ပျောက်သွားပြီ။ ဘယ်နေရာမှရွေ့မသွားဘဲ ပေါ်တဲ့နေရာမှာ မရှိတော့တာ။ နောက်ထပ် ဖြစ်တာက အသစ်။ နောက်တစ်ခု၊ ပထမအဟောင်း မဟုတ်ဘူး။ ထပ်ဖြစ်တဲ့အသစ်နဲ့ ဖြစ်ပြီးသွားတဲ့ အဟောင်း၊ မပတ်သက်နိုင်ဘူး။ ပတ်သက်တယ် ဆိုရင်လည်း လက်ခံတဲ့လူက ပတ်သက်တယ် ယူဆထားလို့သာ ပတ်သက်သွားရတာပဲ။ အမှန်က နောက်တစ်ခု အသစ်။

အသစ်၊ အသစ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်ပေါ်လာတာ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ပေါ်လာတဲ့အသစ်၊ အသစ်တွေဟာလည်း ခဏပေါ်ပြီးတာနဲ့ ပြန်ပျောက် သွားတယ်။ မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီ မရှိတော့ဘူး ဆိုတာကို တကယ်သိတဲ့ အသိနဲ့ သိပေးရတဲ့ စိတ်လေ့ကျင့်ခန်း။

ဦးပွင်းလို့ခေါ်တဲ့ ရုပ်နာမ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်သမျှအားလုံးဟာ ဖြစ်ပြီးတာနဲ့ ပျက်သွားတယ်။ ဒါ သူ့ဟာသူ ဖြစ်နေတဲ့ သဘာဝပဲ။ မြတ်စွာ ဘုရား မပွင့်ခင်တည်းက ရှိနေတဲ့ သဘာဝတရားကြီး။ ဒီသဘာဝဆိုတာကြီးကို နားလည်သဘောပေါက်အောင် လေ့ကျင့်နေရတယ်။ အာရုံ ခြောက်ပါးကို အထိန်းအကွပ် မရှိရင်၊ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လုပ်ခိုင်းနေမှာပဲ။ ရုပ်ကလည်း စိတ်ကခိုင်းသမျှ လိုက်လုပ်ပေးနေရမှာပဲ။

အခုပဲ ဦးပွင်းကိုယ် ဦးပွင်း သတိထားကြည့်လိုက်တယ်။ ရုပ်က ငြိမ်မနေဘူး။ ဆက်တိုက် လှုပ်ရှားနေတယ်။ စာရွက်ယူချင်တဲ့စိတ် ဖြစ်တယ်။ မျက်စိက စာရွက်ကို ကြည့်တယ်။ လက်က စာရွက်ကို လှမ်းယူတဲ့အချိန်မှာ စာရွက်ကို ယူခိုင်းတဲ့စိတ်က မရှိတော့ဘူး။ ခဲဆံ ဘောပင်ကို မျက်စိက မြင်တဲ့အချိန်မှာ လက်က ယူပြီးသား ဖြစ်နေတယ်။ စိတ်ကခိုင်းသမျှ ရုပ်ကလုပ်နေတာကို သိပေးရတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်း။

ခု စာရေးနေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ရေးတာလဲ။ ရေးချင်လို့ ရေးတာ။ စာရေးချင်နေတဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခု စိတ်ထဲပေါ်လာလို့ ရေးတာ။ လက်ကို ရေးခိုင်းလို့ လက်ကရေးတာ။

တစ်ခါတလေ ရေးချင်တဲ့စိတ်က ပိုပြီးမြန်နေလို့ လက်ကမလိုက်နိုင်ဘူး။ စာလုံးတွေကျော်ပြီး ရေးမိကုန်ရော။ ကိုယ်ရေးချင်တဲ့ စကားလုံး မဟုတ်မှန်းသိတာနဲ့ စာရေးနေတဲ့ လက်ကရပ်ပြီး၊ ခဲဖျက်လိုက်ရှာတဲ့ စိတ်က ဝင်လာတယ်။ စာရေးတာ ဘာဖြစ်လို့ ရပ်သွားရတာ လဲ။ စာလည်းရေး၊ ခဲဖျက်လည်းရှာ၊ နှစ်ခုလုံး တစ်ပြိုင်နက် လုပ်လို့ မရဘူးလား။ စိတ်ထဲမှာ လုပ်ချင်လို့ လုပ်ကြည့်တာ မရဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ မရတာလဲ။ တစ်ချိန်တည်းမှာ နှစ်ခုလုပ်လို့ မရတဲ့ စိတ်ရဲ့သဘာဝပဲ။

ခဲဖျက်ရှာတဲ့ အာရုံကို ဦးစားပေးလိုက်တယ်။ စာရေးတာ ရပ်နေမှန်း သိတယ်။ ခဲဖျက်ကို မြင်တဲ့အချိန်မှာ စိတ်ကယူခိုင်းလို့ လက်က လှမ်းယူတယ်။ မှားတဲ့စကားလုံးကို ဖျက်ခိုင်းလို့ လက်က ဖျက်တယ်။ စာရွက်ပေါ်မှာ ခဲဖျက်နဲ့ ပွတ်တယ်။ မှားပြီးရေးမိတဲ့ စကားလုံး မရှိတော့ ဘူး။ ထွက်လာတဲ့ ခဲဖျက်စတွေကို လက်နဲ့ဖယ်လိုက်တယ်။ လက်နဲ့ဖယ်လိုက်ပေမယ့် ခဲဖျက်စ အကုန် မပါသွားမှန်းသိတော့ နောက်တစ်ခါ ထပ်ဖယ်တယ်။ ခဲဖျက်စ စင်သွားမှန်း သိတဲ့အချိန်မှာ လက်ခါတဲ့အလုပ်က ဆက်မလုပ်ဖြစ်တော့ဘူး။ စာကိုပြန်ရေးတယ်။ စိတ်အာရုံထဲမှာ ခဲဖျက်ကိစ္စ လုံးဝ မရှိတော့ဘူးဆိုတာ သိလိုက်တယ်။

စာရေးနေတဲ့ အာရုံထဲမှာ ရေးမယ့်အကြောင်းအရာရယ်၊ ရေးလိုက်တဲ့ စကားလုံးတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထွက်လာသလို၊ လက်ကလည်း တစ်ခုပြီး တစ်ခု လိုက်ရေးတယ်။ ရေးနေရင်း ခဲဆံ တိုသွားမှန်းသိတာနဲ့ စာရေးတာကို ခဏရပ်ပြီး ခဲဆံဘောပင်ရဲ့ နောက်ကဖုကို လက်မနဲ့ ဖိ လိုက်တယ်။ ခဲဆံက ထွက်မလာမှန်းသိတာနဲ့ အထဲမှာ ခဲဆံ မရှိတော့ဘူးဆိုတာ ထပ်သိတယ်။ စာကို စရေးတုန်းက ဆက်တိုက်ရေးဖြစ်မယ် ထင်ထားတာ။ ခဲဆံကုန်သွားမှန်း သိတော့ ခဲဆံဘူးထဲက ခဲဆံထုတ်ဖို့ စိတ်က ရွေ့သွားတယ်။ စိတ်ရွေ့သွားမှန်း သိတဲ့အချိန်မှာပဲ ခဲဆံဘူးကို ရှာမတွေ့မှန်း သတိထားမိပြန်တယ်။ လောလောဆယ် ခဲဆံဘူး ရှာနေတဲ့အချိန်မှာ စာရေးလို့ မရတော့ဘူးဆိုတာ ထပ်သိတယ်။ ခဲဆံဘူး တွေ့အောင် ရှာရင်းနဲ့ စာရေးချင်တဲ့စိတ် လျော့သွားမှန်း သတိထားမိတယ်။

ကဲ! စာရေးခြင်းကိစ္စတွေ ခဏရပ်ပြီး၊ သားကြီးအကြောင်းကို စဉ်းစားကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ သားကြီးအကြောင်းကို စဉ်းစားတဲ့ အချိန်မှာ ချက်ချင်း စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ သူနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ ပြန်ပြီးသတိရအောင် အစဖော်ထုတ်တာ တော်တော်နဲ့ ဖော်လို့မရမှန်း သတိ ထားမိပြန်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို သတိမရတော့တာလဲ။ အားလုံးကို ဖျောက်ဖျက်၊ မေ့ပစ်နေရတဲ့ စိတ်လေ့ကျင့်ခန်းတွေကြောင့်ပဲ။ ခွင့်လွှတ် ပါ သားကြီးရေ။ မင်းကို ဦးပွင်း မေ့သွားပြီ။

တကယ်တော့ ဦးပွဲမေ့သွားတာ မင်းတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အားလုံးကိုပါပဲ။ ဦးပွဲမေ့သွားတဲ့ အထဲမှာ ဦးကျော်ဟိန်း လည်းပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါ ဦးကျော်ဟိန်း။ ဦးကျော်ဟိန်းကိုလည်း ဦးပွဲမေ့သွားတာ ကြာပါပြီ။

နေရာအနံ့သွားပြီး စိတ်အကြောင်းတွေ ဆွေးနွေးရင်း၊ ထားဝယ်ကိုရောက်တော့ မြို့မယဉ်ငေးကျောင်းက ကိုယ်တော်တစ်ပါးက မေးဖူးတယ်။ ရဟန်းဘဝရောက်နေပြီလို့ ဦးပွဲမေ့သွားကိုယ် ဦးပွဲမေ့သွား သတ်မှတ်ထားပေးမယ့် သူတို့အတွက်တော့ ဦးပွဲမေ့သွားက ကျော်ဟိန်း ဖြစ်နေ သေးတယ်တဲ့။ ကျော်ဟိန်းနဲ့ ပတ်သက်တာတွေထဲက တစ်ခုခုကို တစ်ခါတလေ သတိမရဘူးလားတဲ့။ သူသိချင်လွန်းလို့ ဦးပွဲမေ့သွားကို မေးပါရ စေဆိုပြီး မေးတယ်။ ဦးပွဲမေ့သွားလည်း သူသိနိုင်တဲ့ စကားအမျိုးအစားရွေးပြီး ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

ကိုယ့်မိသားစုဝင်တွေထဲက တစ်စုံတစ်ယောက် သေဆုံးသွားရင် ဘယ်လောက်ပဲ သံယောဇဉ်ရှိရှိ၊ ဘယ်လောက်ပဲချစ်ချစ်၊ အချိန် ဆိုတဲ့ သဘာဝအရ မေ့သွားကြတာဟာ လူတိုင်းလိုလိုပါပဲ။ ဦးပွဲမေ့သွားလည်း အဲဒီသဘောမျိုး ကျော်ဟိန်းကို လုံးဝမေ့သွားပြီ။ သတိမရချင် ယောင်ဆောင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဇွတ်အတင်း မေ့ချင်ယောင်ဆောင်တာ မဟုတ်ဘူး။ လုံးဝကို မေ့သွားတာ။ ကျော်ဟိန်းကိုတောင် ဦးပွဲမေ့ သွားပြီဆိုရင် မင်းကိုဘယ်လိုမှ သတိမရ ဖြစ်တော့တာကို ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ သားကြီးရေ။

မင်းကို သတိရခြင်း၊ မရခြင်းတွေထက် ဦးပွဲမေ့သွားလုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေ မလုပ်ဖြစ်ရင် လူဖြစ်ကျိုးမနပ်မှာကို စိုးရိမ်တာက အားလုံး ထက် အရေးကြီးနေတယ်။ နောက်ဘဝဆိုတာကို ဦးပွဲမေ့သွား စိတ်မချဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကိစ္စအားလုံး ဒီဘဝထဲမှာပဲ ပြီးဆုံးသွားချင်တယ်။ တစ်က ပြန်စရာတဲ့ ကိစ္စတွေကို ဦးပွဲမေ့သွား စိတ်ပျက်နေတယ်။ အတိအကျပြောရရင် ကြောက်နေပြီ။ ပြန်ဖြစ်တာတွေ၊ ထပ်ဖြစ်တာတွေ၊ ဖြစ်အောင်လုပ် နေတာတွေကို ဦးပွဲမေ့သွား စိတ်မပါတော့ဘူး။ ဖြစ်ရဲရင် ဖြစ်ကြည့်၊ ပျက်ပြယ်ဆိုတဲ့ သဘာဝဖြစ်စဉ်ကြီးကို ဦးပွဲမေ့သွား သဘောပေါက်သွားလို့ ထပ်ဖြစ်ခြင်းအသစ်တွေကို စိတ်မဝင်စားတော့တာပါ။ ပျက်မယ်ဆိုတာတွေကို သိနေလို့ ထပ်မဖြစ်ချင်တော့တာပါ။ အဲဒီ ဖြစ်ချင်နေတာ တွေဟာ ဦးပွဲမေ့သွားကို ဒုက္ခပေးနေမှန်း သိသွားလို့ ဖြစ်ချင်တဲ့စိတ်မှန်သမျှ ဦးပွဲမေ့သွားဆီမှာ မရှိအောင် လေ့ကျင့်နေရတယ်။ ဖြစ်ချင်မှုတွေကြောင့် လိုက်လုပ်ပေးနေရတာတွေ များလွန်းလို့ ဦးပွဲမေ့သွားလည်း မောနေပြီ။ လက်ပန်းကျပြီး အရှုံးပေးလိုက်ရတာမျိုးတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။

သေရင်လည်း မင်းလိုတော့ မသေချင်ဘူး သားကြီးရေ။ ရုတ်ရက် ရောက်လာတဲ့ သေခြင်းတရားကို မင်းပြင်ဆင်နိုင်ခဲ့ရဲ့လား။ မင်း ဆုံးသွားပြီလို့ ကြားလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ပထမဆုံးဖြစ်သွားတဲ့စိတ်က အဲဒီ စိတ်ပူခြင်းပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ မင်းအသုဘ တုန်းက ဦးပွဲမေ့သွား ပို့လိုက်တဲ့ ပန်းခြင်းထဲမှာ "ငါမွေးခဲ့တဲ့မင်းကို သေအောင် သတ်လိုက်တာ ဘယ်သူလဲ" လို့ ဦးပွဲမေ့သွား ရေးခဲ့သလိုမျိုး ဦးပွဲမေ့ သွားအလှည့်ကျရင်တော့ လေ့ကျင့်မှု မရှိတဲ့ စိတ်အညံ့စား သတ်လို သေရတာမျိုးတော့ မဖြစ်ချင်ဘူး။

ကိုယ့်စိတ်အသိဉာဏ်ရဲ့ အရည်အချင်းကို သိပြီး၊ သေခြင်းတရားကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားချင်တယ်။ ဒီအသိဉာဏ်တွေကို ဦးပွဲမေ့ သွားရဲ့ ကျေးဇူးရှင် တချို့တစ်ဝက်တော့ လိုက်ပြောပြီးပြီ။ ဦးပွဲမေ့သွား လိုက်ပြောတဲ့အထဲမှာ မင်းမပါတာကိုပဲ ဦးပွဲမေ့သွား စိတ်မကောင်းတာပါ။ မပြောခဲ့ရ လေခြင်း ဆိုတဲ့အထိတော့ စိတ်ကမဖြစ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဦးပွဲမေ့သွားကျင့်နေတဲ့ ကျင့်စဉ်ရဲ့စည်းကမ်းကိုက ဖြစ်ခွင့်မပေးလို့ပဲ။ သူ သဘောနဲ့သူ ဖြစ်နေတဲ့လောကနဲ့ လူတွေရဲ့သဘာဝတွေကို ဦးပွဲမေ့သွားက ကိုယ့်သဘောဖြစ်အောင် လုပ်မှာမဟုတ်တော့ဘူး သားကြီးရေ။ သ ဘာကို လက်ခံပြီး နေလိုက်တဲ့ ဦးပွဲမေ့သွားကိုသာ ခွင့်လွှတ်ပါ။

မင်းကောင်းဖို့အတွက်က မင်းလုပ်မှပဲ မင်းရမှာ။ မင်းပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်တွေက မင်းကို အထောက်အပံ့ပေးမှာပါ။ အကြောင်းကြောင့် အကျိုး ဖြစ်တာတဲ့။ လောကထဲက ဒီလိုပုံစံနဲ့ ထွက်သွားရတဲ့အကျိုးဟာ မဖြစ်သင့်ဘူး သားကြီးရာလို့များ မင်းပရိသတ်တွေက လက်ခံရင်၊ နောင်ဖြစ်လာမယ့် ဘဝအသစ်မှာ မကောင်းတဲ့အကြောင်းတွေ ထပ်မလုပ်မိပါစေနဲ့တော့။ ဒါဟာ မင်းအတွက် ဖြစ်ပေးလိုက်တဲ့ ဦးပွဲမေ့သွားရဲ့ စိတ်

ဒါနတစ်ခုပဲ။ (၃၁)ဘုံမှာ လည်ပတ်နေရတဲ့ စီရင်ချက်အရ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘယ်လောက်ပဲ သံယောဇဉ်ရှိရှိ၊ ဒီထက်ပိုပြီး အမျှပေး လို့ မရဘူးတဲ့။

ဦးပဉ္စင်း ကိုယ်တိုင်လည်း ထပ်ဖြစ်မှာတွေကို ကြောက်ပြီး အလွတ်ရုန်းနေရတယ်ဟေ့။ တစ်ခုခုများ ဖြစ်လို့ကတော့ ဘယ်သူမှ မ ကယ်နိုင်ဘူး ဆိုတာ ဦးပဉ္စင်း သိသွားပြီ။ ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခံပဲ။ အကြောင်းအကျိုးတွေကြောင့် ဒီဘဝမှာ မင်းနဲ့ဦးပဉ္စင်း တူဝရီးဆိုပြီး ခဏလေး ပတ်သက်လိုက်ရတာ။ အမှန်ကတော့ မင်းကမင်း၊ ဦးပဉ္စင်းက ဦးပဉ္စင်း၊ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။

‘ဒုက္ခကို အရောင်ဆိုးထားတယ်’ ရိုက်တုန်းက ဦးပဉ္စင်းခိုင်းတာ မရလို့၊ မင်းကို ဦးပဉ္စင်းပြောခဲ့တဲ့စကား၊ မင်းက ဦးပဉ္စင်းကို ပြန်ပြော တဲ့စကား ပြန်သတိရတယ်။ မင်းပြောခဲ့တဲ့စကားကြောင့် ဦးပဉ္စင်း အသိဉာဏ် ရခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီလောက်အိုက်တင်လေးကို “ငါတောင် လုပ်လို့ရ တာ၊ မင်းက ဘာလို့ မရတာလဲ” ဆိုတော့ “သားက ဦးကျော်မှ မဟုတ်တာ” လို့ မင်းပြောလိုက်တဲ့စကား၊ အဲဒီစကားက ဦးပဉ္စင်း တစ်ဘဝစာ ပညာရဖူးတယ်။ မင်းက ငါမဟုတ်တာဆိုရင် ငါကရော ငါဟုတ်လို့လား။ ငါက ငါမဟုတ်ရင် ငါက ဘယ်သူလဲ။

ရုပ်နဲ့နာမ်နဲ့ ဒုက္ခများခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာကို သဘောပေါက်ခဲ့ဖူးတယ် သာကြီးရေ။ မင်းရော ဦးပဉ္စင်းဆီက ဘာအသိတွေ ရဖူး လဲ။ ယူလို့ရတာ ဘာရှိခဲ့လဲဆိုတာ မင်းကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ပါဘူး။ မင်းအခု ဘယ်မှာလဲဆိုတာ ဦးပဉ္စင်း မသိဘူး။ မင်းကိုယ်တိုင်လည်း သိမှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းလို သေသွားတဲ့ လူတော်တော်များများလည်း သိကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ သိအောင်မလုပ်ခဲ့လို့ မသိတာပဲဖြစ်မယ်။ ဦးပဉ္စင်း ကတော့ သိကြည့်ချင်တယ်။ သိချင်လို့ပဲ ဖြတ်ပစ်နေတာ။

အဲဒီ ဖြတ်ပစ်တဲ့အထဲမှာ မင်းရော၊ ကျော်ဟိန်းရော၊ အိမ်ကလူတွေရော အားလုံးပါသွားတယ်။ ဦးပဉ္စင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကဲ ခဲဆံဘူး တွေ့ပြီ။ ဘောပင်ထဲလည်း ခဲဆံထည့်ပြီးပြီ။ စာဆက်ရေးချင်တဲ့စိတ် ပေါ်လာပြန်တယ်။ ဆက်ရေးမယ်ဆိုတော့မှ ဘာပြီးရင် ဘာရေးမယ် ဆိုတဲ့စိတ်က ရုတ်တရက် ပျောက်သွားမှန်း သိလိုက်တယ်။ အပေါ်က ရေးပြီးသား စာပိုဒ်တွေကို ပြန်ဖတ်မိတယ်။ ဖတ်နေရင်း ဆက်ရေးချင်တဲ့ စာအကြောင်းအရာ ပြန်ပေါ်လာလို့ စာကို အဆုံးထိ မဖတ်တော့ဘဲ၊ ရေးချင်တဲ့စကားလုံးကို ဆက်ရေးတယ်။ ရေးနေရင်း စကားလုံးတစ်ခု ကျန်ခဲ့မှန်း သိလိုက်တယ်။ ရေးနေတဲ့စာက အဆုံးသတ်တော့မယ်ဆိုတာကို သိနေတော့ မှားနေတဲ့စကားလုံးကို နောက်မှ ပြင်မယ်လို့ စိတ်ကို ထားကြည့်လိုက်တယ်။

အမှားမပြင်ဘဲ ဆက်ရေးချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ရေးလိုက်တာ ပြီးသွားတယ်။ ပြင်ရမယ့် စကားလုံးကို ပြင်မယ့်စိတ် ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ချက်ချင်း မပြင်ဘူးလို့ စိတ်ကို ရွှေ့ကြည့်တယ်။ ရေးပြီးတဲ့စာကို အစအဆုံး ပြန်ဖတ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်တစ်ခု ပင်လာတယ်။ စာကို အစအဆုံး ပြန်ဖတ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်က အတည်ဖြစ်သွားတယ်။ ဆုံးဖြတ်ပြီးတာနဲ့ စာကို ဖတ်လိုက်တယ်။ ဖတ်နေတဲ့အချိန်မှာ စကားလုံးတိုင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ် ကို သဘောပေါက်နေတဲ့ စိတ်ဖြစ်မှန်း သိနေတယ်။ သိနေတဲ့စိတ်နဲ့ စာကိုဖတ်တယ်။ ပုဒ်ကလေး ဖြတ်ရမယ့် နေရာရောက်တာနဲ့ စိတ်ကသိပြီး လက်က ပုဒ်ကလေးချပြီးသား ဖြစ်နေတယ်။

စကားလုံးတွေ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး၊ ဖတ်တဲ့စိတ်က တစ်ခုပြီးတစ်ခု၊ နောက်က စာလုံးကို ဖတ်တဲ့အချိန်မှာ ရှေ့ကစာလုံးကို ဖတ်တာ မရှိတော့ဘူး။ အဲဒါက ရုပ်ပေါ့။ ဖတ်နေမှန်း သိတဲ့စိတ်လည်း မရှိတော့ဘူး။ မရှိတော့ဘူးဆိုတာ ဖတ်နေတဲ့ မျက်စိနဲ့ ဖတ်နေမှန်း သိနေတဲ့စိတ်၊ နှစ်ခုလုံး မရှိတော့တာ။ သတိထားပြီး သိကြည့်နေလို့ သိရတာ။ ဘယ်နှစ်နာရီထိုးပြီလဲ မသိဘူးဆိုတဲ့ ကြားဖြတ်စိတ် ပင်လာတယ်။ ပင်လာတဲ့ စိတ်ကို ရွှေ့ပြီး သိကြည့်လိုက်တာနဲ့ စာဖတ်ရင်း သိနေတဲ့စိတ်၊ မရှိတော့တာကို တစ်ချိန်တည်း သိလိုက်တယ်။ သိရင်း သိရင်း မှတ်သိရတဲ့ အာရုံရုပ်က တစ်ခု၊ မှတ်သိနေတဲ့ စိတ်ကတစ်ခု၊ နှစ်ခုလုံး မရှိတော့တာကို သိပေးနေရတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်း။ စာပြန်ဖတ်ချင်တဲ့စိတ်၊ ဖတ်မိနေတဲ့

မျက်လုံး၊ စာဖတ်နေရင်း စကားလုံးတွေ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပေါ်လာတယ်။ ပြီးတော့ ပျောက်သွားတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ စကားလုံးအဓိပ္ပာယ် တွေ ပေါ်လာတယ်။ ပြီးတော့ ပျောက်သွားတယ်။ ပျောက်သွားမှန်း သိတယ်။ အတွဲလိုက် ပေါ်လာပြီး အတွဲလိုက် ပျောက်သွားမှန်း သိတယ်။

စာဖတ်လို့ ဆုံးသွားတဲ့အချိန်မှာ ဟုတ်ပြီဆိုတဲ့ စိတ်ဖြစ်တယ်။ သက်ပြင်းချချင်တဲ့ စိတ်တစ်ခု ထပ်ဖြစ်တယ်။ အသက်ကို ရှည်ရှည် ရှူသွင်းမိတယ်။ ပြီးတော့ ပြန်ထုတ်လိုက်တယ်။ ပြန်မူတ်ထုတ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ ဘာမှမကျန်ခဲ့တော့ဘူး။ စာရေးခြင်း ကိစ္စတွေ အဆုံးသတ်တော့မယ်လို့ စိတ်ကဖြစ်တယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ အဆုံးသတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်။ ဖြစ်ပြီးတာတွေ ပြန်စဉ်းစားခွင့် မရှိဘူး။ မဖြစ်သေးတာတွေ ကြံစည်တွေးတောခွင့် မရှိဘူး။ အခုလက်ရှိ ပစ္စုပ္ပန်တည်တည်မှာ စိတ်ကိုထားရတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်း။ အခုဆိုတဲ့ အချိန်ကိုတောင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိတာကို သိအောင် လေ့ကျင့်ရတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်း။

ကျော်ဟိန်းကိုတောင် စွန့်လွှတ်ပြီးတည်းက မေ့သွားနိုင်တာ၊ ဒီစာမူ ထွက်လာတဲ့အချိန်ဆိုရင် (၈)လလောက်တော့ ရှိပြီ။ မင်းဆုံးသွား တာ နှစ်နှစ်တောင် ကြာပြီဆိုတော့ ဘယ်လို ဆက်ရေးရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ အားနာစရာ ကောင်းလိုက်တာ သားကြီးရယ်။ ဦးပဉ္စင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ရဟန်းတစ်ပါးအနေနဲ့ ကျင့်ကို ကျင့်ရမယ့် ကျင့်စဉ်ကိုက အားလုံးကို ဖြတ်တဲ့။

စိတ်ဓားပြကို ဖြတ်လိုက်တဲ့
ဦးကိတ္တိသာရ (ဇေတ္တ ၃၁ဘုံ)